

Arrest

nr. 240 821 van 14 september 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 22 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot "*weigering verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf*" en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2017 kreeg verzoekster een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), geldig voor de termijn van een jaar.

Op 9 april 2018 heeft de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals de verblijfsmachtiging verlengd voor twee jaar.

Op 7 april 2020 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Dit advies luidt als volgt:

Medische motivatie:

“NAAM: O. K. (R.N. [...])

Vrouwelijk

Nationaliteit: Georgië

Geboren te T.

Adres:[...] Hechtel-Eksel

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder advies verleend door collega Dr. D. W. omwille van het niet beschikbaar zijn van anti- TNF medicatie in het thuisland.

1. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

- Standaard medisch getuigschrift d.d. 10-1-2020 van Dr. V., reumatoloog, met de volgende informatie:

o HLA B27 spondylo-artropathie met sacro-ileitis graad 4 onder therapie en Enbrel sinds 2015

o Bijkomend kinesitherapie

- Echo schildklier d.d. 20-11-2019:solitair, solide en inhomogeen haard in de onderpool van de rechter schildklierkwab met verhoogde flow

- Raadpleging 28-1-2020: rugsparende levenswijze, Enbrel verder met aandacht voor verhoogde vatbaarheid voor infectie

- Consultatie endocrinologie 13-12-2019: goedaardige nodulus schildklier

- Volledig dubbel dossier

2. Actuele aandoening(en) en behandeling:

Uit de aangeleverde informatie kunnen we besluiten dat de medische situatie van betrokkene niet veranderd is.

Haar voornaamste pathologie is nog steeds de spondylopathie behandeld met Enbrel (etanercept).

Opgemerkt dient te worden dat de verblijfsvergunning niet verleend werd omwille van de ernst en de onmogelijkheid van opvolging maar omwille van het ontbreken van de nodige medicatie.

De aandoening zelf zal nooit genezen en is aanlijken van de inspanning van betrokkene voor het aanpassen van haar levenswijze en de beschikbaarheid van de specialistische medicatie Enbrel = Etanercept.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Een nieuwe aanvraag naar beschikbaarheid van de medicatie werd gedaan.

3. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- Aanvraag MedCOI van 28-3-2020 met het unieke referentienummer 13500

Betreffende de behandeling/zorgen kunnen we besluiten dat er geen tegenindicatie bestaat voor terugkeer naar het thuisland vermits de reden van de verblijfsvergunning vervalft: Etanercept is beschikbaar in het thuisland, evenals de opvolging door een reumatoloog.

4. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Het EHRM heeft bovendien geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/ lalië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73: EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Georgië erfde in 1990, bij de val van het communistisch regime, een gezondheidssysteem gestoeld op dit van de Sovjet-Unie. De focus lag op gespecialiseerde zorg door opnames in grote ziekenhuizen. In 2002 stortte dit systeem volledig in. Vanaf 2006 kwamen er hervormingen en kreeg de basisgezondheidszorg meer aandacht.

Huisartsen zouden voortaan het eerste contactpunt moeten zijn, die indien nodig de mensen doorverwijzen naar meer gespecialiseerde zorg.

Een tweede wijziging gebeurde in de periode 2008-2009, wanneer de overheid van start ging met de privatisering van de gezondheidszorg. Bijna alle medische instellingen zijn vandaag de dag geprivatiseerd in Georgië. Die privatisering zou de kwaliteit van de zorg ten goede komen. Zowel de infrastructuur als de diensten en de kwalificaties van het personeel zijn er enorm op vooruit gegaan de laatste jaren.

De gezondheidszorg is, mede dankzij diverse overheidsprogramma's, voor iedereen toegankelijk. De bedoeling is dat alle burgers, dus ook de armere bevolking, toegang heeft tot een ziekteverzekering. Voor mensen die leven onder de armoedegrens is de verzekering gratis en ook overheidspersoneel kan dergelijke gratis verzekering afsluiten. Mensen die niet in aanmerking komen voor een gratis ziekteverzekering of gratis behandeling kunnen zich aansluiten bij private verzekeringsmaatschappijen die gesubsidieerd worden door de overheid. De overheid betaalt dan 75% en de patiënt de overige 25% inbegrepen in deze verzekering is de ambulante verzorging, tweemaal per jaar een ECG, spoedbehandeling en kortingen bij bepaalde medicijnen. Ook zijn er programma's die ervoor zorgen dat de kosten voor de behandeling van bepaalde ziektes gedekt zijn.

Specifiek voor betrokkene:

Mevrouw heeft geen nood aan mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Georgië, het land waar zij ruim 24 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Integendeel zelfs, betrokkene haalt in haar asielvragen aan dat haar moeder en zus nog steeds in Georgië wonen. Haar vader zou in België verblijven, deze kan vanuit België ook zijn steentje bijdragen om zijn dochter financieel te helpen van hieruit. Tevens is er geen enkele tegenindicatie in het dossier, dat betrokkene niet zou kunnen instaan voor zichzelf en zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen verwerven, integendeel zelfs, betrokkene toont aan dat ze werkt in België.

Overigens vermeldt betrokkene in diezelfde asielaanvraag ook dat ze met een smokkelaar naar België is gekomen, dit wijst er op dat betrokkene de financiële middelen heeft.

De advocaat van betrokkene haalt enkele artikels aan die zouden wijzen op een moeilijke toegankelijkheid van de zorgen. Er is echter geen enkele indicatie dat deze aangebrachte algemene informatie van toepassing zou zijn op de specifiek, individuele situatie van betrokkene.

Het staat verzoekster tenslotte vrij om bij terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Georgische burgers kunnen hiervoor rekenen op een premie van 700 euro of 1100 euro in het geval ze speciale zorgen nodig hebben. Personen met , medische problemen worden eerst naar een dokter gestuurd die dan een medisch plan opstelt. De IOM baseert zich dan op dat plan om na te gaan hoeveel een mogelijke behandeling kost.

Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie, in het land van herkomst te vergemakkelijken.

5. Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

Op 7 april 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ *Geachte burgemeester*

O., K. R.R. Nr: [...]

Geboren te T. op [...]1982

+ kind

O., M. R.R.Nr: (0) [...]

Geboren te O. op [...]2006

Nationaliteit: Georgië

Adres: [...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 20/02/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 09/01/2016. Dat dit verzoek door onze diensten op 14/04/2017 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden voor O., K. :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 07/04/2020), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht.”

Op 7 april 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekster en haar minderjarige dochter.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw,
Naam + voornaam: O., K.
geboortedatum: [...]1982
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Georgië

+ kind
O., M. R.R.Nr. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (sic) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 20/02/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 07/04/2020.”

2. Onderzoek van het beroep

Aangaande de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de artikelen 4 en 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, van artikel 9ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging dient te worden geweigerd om reden dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan of dat deze zodanig zouden zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig zou zijn.

EN DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging niet kan worden toegestaan, daarbij verwijzend naar een medisch advies dd. 7 april 2020 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat uit het medisch dossier van verzoekster niet zou kunnen worden afgeleid dat zij op zodanige wijze zou lijden aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk (zouden) zijn in haar herkomstland, Georgië en dat daardoor verzoekster niet langer meer zou voldoen aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter KB 17 mei 2007.

TERWIJL verzoekster wel degelijk diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 10/01/2020 van dokter V. ; dd. 20/11/2019 van dokter P. C. en dd. 13/12/2019 van dokter P. J.) ; waaruit niet alleen kon worden afgeleid dat er nog steeds noodzakelijke medische behandelingen lopende zijn, maar waaruit bovendien overduidelijk was gebleken dat verzoekster wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar Georgië wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 7 april 2020 , noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 7 april 2020 hebben geantwoord

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat in de bestreden beslissing van niet-verlenging van verzoeksters verblijfsmachtiging de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht werden genomen.

Door de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan, daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-attaché dd. 7 april 2020 die stelt dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening (o.a. HLA B27 -geassocieerde pelvispondylarthropathie ; met inflammatoire rugklachten ; bilaterale sacro-ileïtis (graad IV) (ziekte van Bechterew)) die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 11 januari 2016 en diverse navolgende schrijvens, alsook alle in het administratief dossier voorhanden zijnde medische verslagen, afgeleverd via het Gemeentebestuur van Hechtel-Eksel ter gelegenheid van de aanvragen tot verblijfsverlenging, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste had verzoekster n.a.v. haar aanvraag dd. 20 februari 2020 tot verlenging van haar BIVR wel degelijk afdoende objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd opgesteld door haar artsen die wezen op de noodzaak van een strikte voortzetting van haar therapeutische opvolging in België.

Op grond van de voorgelegde medische verslagen kon wel degelijk worden afgeleid dat er niet alleen nog steeds levensnoodzakelijke medische behandelingen lopende zijn maar bovendien dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die een ernstig risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt en van die aard is dat een terugkeer naar Georgië om die reden onmogelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9. De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter hebben.

Nergens in de motivering van de bestreden beslissing blijkt of verweerder voldaan heeft aan deze verplichting zoals opgelegd in artikel 9 van het voormelde KB van 17/05/2007.

Integendeel, verweerder beperkte zich ten onrechte tot een loutere verwijzing naar een evaluatie dd. 7 april 2020 van de arts-attaché waarin deze laatste echter een totaal verkeerd uitgangspunt hanteert en waarbij de arts-attaché verkeerde criteria heeft aangewend. (Stuk 3)

In de voorlaatste medische evaluatie dd. 4 april 2018, op grond waarvan aan verzoekster een verblijfsmachtiging voor de duur van 2 jaren was toegekend, had de arts-attaché nochtans klaar en duidelijke voorwaarden opgelegd die n.a.v. een volgende aanvraag en toekenning van een verblijfsverlenging voorafgaandelijk dienden te worden geëvalueerd door verweerder. (Stuk 4)

De conclusie van de arts-attaché in het medisch advies dd. 4 april 2018 luidde als volgt :

"Er werd reeds eerder een advies verleend door mezelf (d.d. 05/04/2017) omwille van de afwezigheid van TNF-remmers in Georgië voor de behandeling van spondylitis ankylosans (ziekte van Bechterew).

...

2. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is toont aan dat de TNF-remmers (adalimumab, certolizumab, etanercept, golimumab en infliximab) en diverse andere immuunmodulatoren (aprimilast belimumab, eculizumab en vedolizumab) momenteel nog steeds niet beschikbaar zijn in Georgië.

3. Conclusie

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de spondylitis ankylosans met sacro-iliitis momenteel een risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. O., gezien er op dit ogenblik nog geen adequate behandeling met TNF-remmers of andere immuunmodulatoren beschikbaar is in Georgië. Derhalve is een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Georgië, momenteel voor de duur van 2 jaar niet aangewezen, waarna een revaluatie van de klinische toestand van betrokkene zal uitgevoerd worden en een beschikbaarheidsonderzoek naar de noodzakelijke medicatie in Georgië.

Hoogachtend,
Dr. T. d. W.
Arts-Adviseur"

Opmerkelijk hierbij is dat arts-attaché L. L. in zijn eerder advies dd. 21 augustus 2015, n.a.v. verzoekster eerste aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 9 juli 2015, totaal in tegenstrijd met het medisch advies dd. 4 april 2018 van arts-attaché T. D. W. het volgende standpunt had ingenomen : (Stuk 5)

"Ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Bechterew en hiervoor wordt behandeld met NSAID, paracetamol en anti-TNF (etanercept). De opvolging van deze aandoening en de behandeling met NSAID + paracetamol maakte reeds voorwerp uit van een vorig advies d.d. 04.03.2013 van de hand van dr. V. D., hierin werd ook de PTSS aangehaald.

Daarom dient er in dit advies enkel nog nagegaan of het medicament etanercept beschikbaar is in het thuisland alsook de chemo-profylaxie voor TBC zijnde isoniazide en pyridoxine.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (Bechterew - PTSS - TB) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de

fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (specialisten - medicatie) bestaan in het herkomstland."

Op basis van dit medisch advies dd. 21 augustus 2015 van arts-attaché L. L. had verweerder op 1 september 2015 verzoeksters art. 9ter aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Zoals hierboven geschetst, werd die beslissing dd. 1 september 2015 uiteindelijk vernietigd bij arrest dd. 30 maart 2017 (RvV 178 875 / IX - nr. 184 873).

Met andere woorden : arts-attaché L. L. was op 21 augustus 2015 van oordeel dat medische behandeling (etanercept) wél beschikbaar was in Georgië.

Vervolgens oordeelt arts-attaché T. D. W. op 4 april 2018 dat een medische behandeling (met o.a. etanercept) NIET beschikbaar is in Georgië ; én stelt zij bovendien als veiligheidsgarantie dat ter gelegenheid een volgende evaluatie van het dossier n.a.v. een aanvraag verblijfsverlenging dat er hoedanook grondig moet worden nagegaan of de vereiste medicatie -op dat moment- beschikbaar zal zijn.

Arts-attaché C. B. komt in zijn medisch advies tot het besluit dat medische behandeling voor verzoekster 'beschikbaar' is in Georgië.

Echter, ondanks de uitdrukkelijke voorwaarden van arts-attaché T. D. W. om een grondig onderzoek te voeren naar de effectieve aanwezigheid / beschikbaarheid van etanercept = enbrel in Georgië, voert arts-attaché C. B., in strijd met de bijkomende voorwaarden van arts-attaché T. D. W. TOTAAL GEEN onderzoek doch baseert hij zijn conclusie op vage en algemene principes, die geen persoonlijke betrekking hebben op het concrete dossier van verzoekster en die niet gebaseerd zijn op de concrete en voorhanden zijn medische gegevens in verzoeksters dossier.

Begrijpe wie kan.

In zijn medisch advies dd. 7 april 2020 geeft arts-attaché C. B. de volgende motivering : (Stuk 3)

"Specifiek voor betrokkene:

Mevrouw heeft geen nood aan mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Georgië, het land waar zij ruim 24 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (lijdelijke) financiële hulp.

Integendeel zelfs, betrokkene haalt in haar asielvragen aan dat haar moeder en zus nog steeds in Georgië wonen.⁶ Haar vader zou in België verblijven, deze kan vanuit België ook zijn steentje bijdragen om zijn dochter financieel te helpen van hieruit. Tevens is er geen enkele tegenindicatie in het dossier, dat betrokkene niet zou kunnen instaan voor zichzelf en zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen verwerven, integendeel zelfs, betrokkene toont aan dat ze werkt in België.

Overigens vermeldt betrokkene in diezelfde asielaanvraag ook dat ze met een smokkelaar naar België is gekomen, dit wijst er op dat betrokkene de financiële middelen heeft.

De advocaat van betrokkene haalt enkele artikels aan die zouden wijzen op een moeilijke toegankelijkheid van de zorgen. Er is echter geen enkele indicatie dat deze aangebrachte algemene informatie van toepassing zou zijn op de specifiek, individuele situatie van betrokkene.

Het staat verzoekster tenslotte vrij om bij terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Georgische burgers kunnen hiervoor rekenen op een premie van 700 euro of 1100 euro in het geval ze speciale zorgen nodig hebben.

Personen met medische problemen worden eerst naar een dokter gestuurd die dan een medisch plan opstelt. De IOM baseert zich dan op dat plan om na te gaan hoeveel een mogelijke behandeling kost.

Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken."

NERGENS uit deze motivering blijkt dat arts-attaché C.B. "een revaluatie van de klinische toestand van verzoekster" heeft uitgevoerd of een 'beschikbaarheidsonderzoek naar de noodzakelijke medicatie in Georgië" gevoerd heeft, zoals nochtans expliciet gevraagd was geweest door arts-attaché T. D.W. in haar medische advies dd. 4 april 2018 !

Het medisch advies dd. 7 april 2020 van arts-attaché C.B. houdt dan ook een schending in van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dd. 7 april 2020, die gebaseerd is op het foutief gemotiveerde medisch advies dd. 7 april 2020 van arts-attaché C.B. is dan ook op zijn beurt eveneens behept met een schending van de motiveringsplicht.

Trouwens, arts-attaché C.B. heeft NERGENS in zijn 'evaluatie' nagegaan of er al dan niet sprake is van een verandering inzake de medische toestand van verzoekster - in vergelijking met haar medische toestand op 9 april 2018, datum waarop verweerder aan verzoekster een verblijfsmachtiging voor de duur van 2 jaar had toegekend - EN EVENMIN heeft de arts-attaché in zijn evaluatie nagegaan of deze zgn. verandering van verzoeksters medische toestand al dan niet een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Door dit onderzoek NIET te voeren, staat het overduidelijk vast dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van de bepalingen van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Ten tweede heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid, laat staan de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit zou moeten blijken dat een aangepaste medische behandeling in Georgië beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekster.

Verzoekster is evenwel van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in Georgië zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Verzoekster legt een recent, officieel attest van het Georgische Ministerie van arbeid, gezondheid en sociale zekerheid dd. 19 mei 2020 waarin formeel wordt bevestigd dat de noodzakelijke medische behandeling die vereist is voor de behandeling van verzoeksters aandoening, niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk is voor verzoekster. (Stukken 20-21)

"Mevrouw K.,

Naar aanleiding van uw aanvraag N44969 op 24.04.20, bij het ministerie van vluchtelingen vanuit de bezette gebieden, het ministerie van arbeid, gezondheid en sociale zekerheid van Georgië, willen we u melden dat een patiënt met de ziekte van Bechterew (spondylitis ankylopoetica) komt niet in aanmerking met de huidige staatsprogramma's van de gezondheidsbescherming om de medicamenten (waaronder Enbrel/etanercept) te krijgen.

Hoogachtend,

Hoofd van het departement,

Voorzitter van de eerstelijns eenheid."

In een recent medisch verslag dd. 19 mei 2020 bevestigt verzoeksters behandelende Reumatoloog, dokter J. V. het volgende : (Stuk 8)

"De organisatie van de gezondheidszorg in Georgië werden mij medegedeeld door het Ministerie van de vluchtelingen vanuit de bezette gebieden, het Ministerie van arbeid, gezondheid en sociale zekerheid van Georgië. Dit in een schrijven van 19/04/2020. Hierbij wordt er duidelijk gemeld dat patiënten met uw aandoening (ankyloserende pelvispondylitis) niet in aanmerking komen voor terugbetaling van Enbrel / etanercept in Georgië. Deze behandeling is extreem kostelijk. Het is medisch gecontra-indiceerd en ethisch niet verantwoord om naar Georgië overgeplaatst te worden voor een langdurig verblijf aldaar,

gezien dan de medische behandeling, waarmee uw reumatisch lijden op dit moment goed onder controle is, dient te worden onderbroken of aangepast."

De inhoud van beide schrijvens spreekt voor zich en spreekt de ongefundeerde beweringen zoals uiteengezet in het advies dd. 7 april 2020 van arts-attaché C. B. onmiskenbaar tegen.

Aan de hand van het rapport dd. 19 mei 2020 van het Georgische Ministerie van Gezondheid blijkt dat de dagelijkse realiteit in Georgië voor patiënten met de ziekte van Bechterew uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Georgië van de medische zorgen voor personen die lijden aan ankyloserende pelvispondylitis .

De bronnen waarnaar de arts-attaché heeft verwezen, werden niet zorgvuldig geanalyseerd.

Verzoekster is van mening dat de conclusies die de arts-attaché C. B. heeft getrokken uit de door hem aangehaalde algemene informatie (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing dd. 7 april 2020 te motiveren), niet corresponderen met de werkelijkheid, minstens dat deze informatie niet op verzoekster van toepassing is.

Lós van het gegeven dat verzoeksters vader sinds 2007 reeds België verlaten heeft en in Georgië woont (in strijd met hetgeen verwoord staat in het medisch advies dd. 7 april 2020), heeft de arts-attaché tenslotte onvoldoende rekening gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoekster uit haar herkomstland en evenmin met de lamentabele socio-economische toestand in Georgië.

Verzoekster verliet Georgië in 2006 en verblijft sindsdien in België.

Haar dochtertje M., [...]2006 is geboren in België en heeft haar ganse leven in België geleefd.

Mede omwille van de lange duur van haar afwezigheid uit haar herkomstland, en uitzichtloze socio-economische realiteit in Georgië dewelke -zoals algemeen geweten is- totaal geen perspectieven biedt, alsmede de zwakke gezondheidstoestand van verzoekster, zal verzoekster geen realistische kansen maken op de arbeidsmarkt ; minstens zal zij op basis van een eventuele tewerkstelling in Georgië nooit voldoende middelen kunnen genereren om de kosten van noodzakelijke medische behandeling te kunnen betalen (voor het geval dat deze alsnog zouden beschikbaar zijn, quod non).

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de arts-attaché, dat totaal foutief, minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 11 januari 2016 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 11 januari 2016 :

*"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende artsen van verzoekster hetzij met verzoekster zelf
De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters J. V. en R. C.*

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken..”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de verschillende medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoeksters voorstel (geformuleerd in haar aanvraag dd. 11 januari 2016) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Georgië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen en had de arts-attaché te weten kunnen komen dat verzoekster tot een medische hoog-risicogroep behoort ikv de huidige Covid- epidemie.

(“Hierbij verklaar ik dat mevr. K. O. tot een medische hoog-risicogroep behoort ikv de huidige Covid-epidemie.

Hierdoor is het niet aangewezen om nauwe contacten te hebben buiten het gezin.”) (Stuk’9)

Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en schromelijk werd onderschat, wordt eveneens aangetoond aan de hand van het recent medisch verslag dd. 19 mei 2020 van dokter J. V. (Stuk 8)

Daaruit blijkt duidelijk dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

In zijn medisch verslag dd. 19 mei 2020 verklaart dokter J. V. het volgende :

“ Uw aandoening dient evenwel verder medisch te worden verzorgd en medicamenteus te worden behandeld zonder onderbreking. Het is medisch en ethisch niet verantwoord om de lopende medische behandeling plots stop te zetten en om niet medisch-gegronde redenen de medicamenteuze behandeling aan te passen of te veranderen.”

De inhoud van dit recent medisch verslag van de behandelende specialist van verzoekster spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster totaal verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D.. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 ev.)."

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het redelijk en zorgvuldig karakter van de beslissing wordt onderzocht in het licht van de relevante regelgeving, in casu artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (hierna: het KB van 17 mei 2007) luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter hebben."

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Samengevat blijkt uit het eerste onderdeel van het eerste middel dat verzoekster de conclusie van het advies van de arts-adviseur en van de gemachtigde in de beslissing niet volgt. Op grond van de door haar voorgelegde medische attesten is verzoekster van oordeel dat blijkt dat zij lijdt aan medische aandoeningen die een terugkeer naar Georgië in de weg staan omdat die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en dat de arts-adviseur niet op de voorgelegde attesten heeft geantwoord, noch verweerder in de beslissing. Ze acht de gegevens, die beschikbaar zijn sedert de aanvraag om een verblijfsmachtiging van 11 januari 2016 en alle navolgende schrijvens niet op een objectieve, zorgvuldige en redelijke manier in acht genomen. Volgens verzoekster blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dat de strikte voortzetting van de behandeling in België noodzakelijk is teneinde een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië te vermijden. Verder stelt verzoekster dat artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 flagrant is geschonden. Uit de motieven van de beslissing blijkt volgens verzoekster niet dat de gemachtigde heeft voldaan aan het bepaalde in het voormelde artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de gemachtigde verwijst naar het huidig medisch advies van 7 april 2020 waarin de arts een verkeerd uitgangspunt heeft gehanteerd en verkeerde criteria zou aangewend hebben. Verzoekster verwijst naar en citeert uit het voorgaande advies van de arts-adviseur van 4 april 2018 waarin voorwaarden werden opgelegd voor de toekenning van een verblijfsverlenging, met name een revaluatie van de klinische toestand van verzoekster en een beschikbaarheidsonderzoek naar de noodzakelijke medicatie in Georgië. Vervolgens citeert verzoekster ook uit het medisch advies dat gepaard ging bij de eerste medische regularisatieaanvraag van 21 augustus 2015. In dat advies was de arts-adviseur L.L. van oordeel dat de noodzakelijke medicatie (etanercept) wel beschikbaar was in Georgië, terwijl in het daaropvolgend advies van de arts-adviseur T.D.W. van 4 april 2018 is gesteld dat de nodige medicatie niet beschikbaar is en dat naar aanleiding van een aanvraag om verblijfsverlenging grondig zal moeten worden nagegaan of de vereiste medicatie beschikbaar is. Verzoekster is van oordeel dat de huidige arts-adviseur C.B. dat grondig onderzoek naar de effectieve beschikbaarheid van het medicijn etanercept (of enbrel) niet heeft uitgevoerd. De conclusie is volgens verzoekster gebaseerd op vage en algemene principes, die geen betrekking hebben op haar concrete dossier. Verzoekster citeert vervolgens uit de passage die betrekking heeft op de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling. Ze stelt dat hieruit niet blijkt dat de huidige arts-adviseur is overgegaan tot een revaluatie van de klinische toestand van verzoekster, noch dat een onderzoek is uitgevoerd naar de beschikbaarheid van de medicatie. Ze leest hierin een schending van de motiveringsplicht, zodat ook de bestreden beslissing met die schending is behept. Daarnaast heeft de arts-adviseur ook nergens nagegaan of er sprake is van een verandering in de medische toestand en of die verandering een voldoende en niet-voorbijgaand karakter heeft. Dit maakt een schending uit van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007.

De Raad stelt vooreerst vast dat de arts-adviseur alle medische verslagen die zijn voorgelegd in het kader van de aanvraag van 20 februari 2020 tot verlenging van de verblijfsmachtiging heeft opgenomen in het medisch advies en deze in de analyse heeft betrokken. Anders dan verzoekster opwerpt, stellen de behandelende artsen in die medische verslagen niet dat de strikte voortzetting van de therapeutische

opvolging in België dient te gebeuren. Verzoekster wijst terecht op het bepaalde in artikel 9 van het KB van 17 mei 2007, maar de Raad volgt verzoekster niet dat nergens uit de motivering blijkt dat de arts-adviseur is nagegaan of er sprake is van een verandering van de omstandigheden met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter. Er blijkt immers dat de arts-adviseur in het medisch advies uitdrukkelijk tot die conclusie is gekomen en de arts heeft daarbij wel degelijk uitdrukkelijk rekening gehouden met de reden waarom in het verleden de verblijfsmachtiging werd verleend. De arts-adviseur stelt immers *“Opgemerkt dient te worden dat de verblijfsvergunning niet verleend werd omwille van de ernst en de onmogelijkheid van opvolging maar omwille van het ontbreken van de nodige medicatie. [...] Een nieuwe aanvraag naar beschikbaarheid van de medicatie werd gedaan.”* Er blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde of de arts-adviseur wel degelijk een nieuw beschikbaarheidsonderzoek via de MedCOI-database hebben gedaan. Daarnaast is ook opnieuw een evaluatie van de klinische toestand van verzoekster gebeurd. De arts-adviseur stelt immers: *“Uit de aangeleverde informatie kunnen we besluiten dat de medische situatie van betrokkene niet veranderd is. Haar voornaamste pathologie is nog steeds de spondylopathie behandeld met Enbrel (etanercept).”* Verzoekster haalt correct aan dat in het verleden volgens de eerste arts-adviseur het medicijn beschikbaar was en volgens de daarop volgende arts-adviseur niet meer, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat op redelijke en zorgvuldige wijze gevolg is gegeven aan het verzoek van de vorige arts-adviseur om de klinische toestand van verzoekster te revalueren en een nieuw beschikbaarheidsonderzoek te doen. Verzoekster gaat in haar betoog volledig voorbij aan het vermelde in het advies, meer bepaald dat een nieuwe aanvraag naar de beschikbaarheid van de medicatie werd gedaan en wat de arts-adviseur heeft vermeld over de MedCOI-aanvraag van 28 maart 2020 met het unieke referentienummer 13500. Er wordt ook in het advies zelf verkort opgenomen wat in die MedCOI-informatie staat. Uit die informatie blijkt dat in maart 2020, dus recent voor het opstellen van het advies, werd gevraagd naar de mogelijke behandeling van een vrouwelijke patiënt in Georgië die lijdt aan spondyloartritis en met nood aan een behandeling met “TNF”-remmers. Er staat vervolgens bij “etanercept” als “immunosuppresant TNF alfa blocker” “is available”. Verzoekster focust in haar betoog over de beschikbaarheid evenwel op de motieven die zijn opgenomen over de toegankelijkheid, waar zij het citaat weergeeft dat begint met “specifiek voor betrokkene”. Het is evident dat de motieven aangaande de toegankelijkheid niet ingaan op een revaluatie van de klinische toestand, noch op de beschikbaarheid van de medicatie. De beschikbaarheid en de toegankelijkheid dienen duidelijk van elkaar onderscheiden te worden. Een schending van de motiveringsplicht van het medisch advies of van de bestreden beslissing, zoals verzoekster aanvoert, kan hierin dan ook niet gelezen worden. Verder gaat verzoekster ook voorbij aan de bewoordingen van het advies waar zij stelt dat nergens in de evaluatie is nagegaan of er sprake is van een verandering in de “medische toestand” of omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de verblijfsmachtiging die voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand is. De arts-adviseur erkent juist dat de medische situatie niet veranderd is, maar wijst erop dat de reden voor de verblijfsmachtiging gelegen was in de onbeschikbaarheid van het noodzakelijke medicijn etanercept, dat ondertussen een nieuw beschikbaarheidsonderzoek is gebeurd en dat het noodzakelijke medicijn ondertussen wel beschikbaar blijkt. Dat standpunt vindt steun in de recente MedCOI-informatie in het administratief dossier, waar verwezen wordt naar een private faciliteit in Tbilisi, nl. “Pharmadepot”. Het moet ook worden aangestipt dat niet moet worden nagegaan of “de medische toestand” voldoende ingrijpend is veranderd maar wel of *“de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is”* en dat die *“gewijzigde omstandigheden”* geen voorbijgaand karakter hebben. Bijgevolg kan een verlenging van een verblijfsmachtiging ook geweigerd worden indien de medische toestand zelf nog steeds zeer ernstig is, maar er ondertussen wel een beschikbare en toegankelijke noodzakelijke medische behandeling in het herkomstland bestaat. Verzoekster kan bijgevolg niet gevolgd worden dat artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 werd geschonden.

In een tweede onderdeel van het eerste middel betwist verzoekster opnieuw de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling. Ze verwijst hiervoor naar meerdere recente attesten, zoals een attest van 19 mei 2020 van het Georgisch Ministerie van arbeid, gezondheid en sociale zekerheid waarin wordt gesteld dat de vereiste behandeling niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk is voor verzoekster. Vervolgens verwijst verzoekster naar een attest van 19 mei 2020 van reumatoloog J.V. waarin deze stelt dat patiënten met de ziekte van Bechterew in Georgië niet in aanmerking komen voor de terugbetaling van de extreem kostelijke behandeling met Enbrel/etanercept, nadat contact werd genomen met het Ministerie van arbeid, gezondheid en sociale zekerheid van Georgië. Volgens de reumatoloog is het medisch gecontra-indiceerd en ethisch onverantwoord om verzoekster naar Georgië over te plaatsen omdat de behandeling zal worden onderbroken of aangepast. Deze attesten spreken de beweringen van de arts-adviseur tegen, bijgevolg stelt verzoekster dat de arts-adviseur de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door geen waarheidsgetrouwe beschrijving te

geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling. Verder stelt verzoekster dat de conclusies die de arts-adviseur thans heeft getrokken uit de algemene informatie niet stroken met de werkelijkheid en die informatie niet op haar van toepassing is. Verzoekster vervolgt dat, in strijd met wat staat in het medisch advies, haar vader België reeds heeft verlaten en in Georgië woont. Ze meent dat niet voldoende is rekening gehouden met het feit dat zij reeds lang afwezig is uit haar herkomstland, nl. sedert 2006 en met de lamentele socio-economische toestand in Georgië. Hierdoor heeft verzoekster geen realistische kansen op de arbeidsmarkt of zal ze niet voldoende inkomsten kunnen genereren om de kosten van de noodzakelijke behandeling te kunnen betalen.

De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar een stuk van 19 mei 2020 van het Georgische Ministerie van arbeid, gezondheid en sociale zekerheid en een verslag van reumatoloog J.V. eveneens van 19 mei 2020 die betrekking hebben op de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie (etanercept/Enbrel). In het attest van het ministerie wordt gesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het huidig staatsprogramma en ook de behandelende reumatoloog stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de terugbetaling van het noodzakelijke medicijn en de behandeling extreem kostelijk is. De Raad moet evenwel vaststellen dat deze attesten niet voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing op 7 april 2020. Hij mag deze attesten dan ook niet in zijn beoordeling betrekken gezien de wettigheidstoets en beoordeling ex tunc waartoe hij gehouden is. Aangezien deze stukken niet voorlagen, kan de Raad ook niet tot een onzorgvuldige behandeling concluderen. Waar verzoekster stelt dat de onzorgvuldigheid voortvloeit uit geen waarheidsgetrouwe beschrijving van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Georgië voor personen met dezelfde aandoening als verzoekster, moet de Raad vaststellen dat de motieven van de arts-adviseur steun vinden in de stukken van het administratief dossier, zoals het MedCOI-rapport BMA13500 en de "Country Fact Sheet", aangaande "Access to healthcare" in Georgië. Er kan niet gesteld worden dat die bronnen onbetrouwbaar zijn. Zo vermeldt de arts-adviseur dat men kan aansluiten bij een private verzekeringsmaatschappij, indien men niet in aanmerking komt voor een gratis ziekteverzekering of gratis behandeling. Ten overvloede blijkt uit de het voormelde rapport waarop de arts-adviseur zich steunt (p.12), dat een persoon die een stabiel inkomen heeft in Georgië zou moeten in staat zijn om te betalen voor een ziekteverzekering, zelfs als men lijdt aan een chronische ziekte, hetgeen de verzekeringspremie wel duurder maakt. Zoals de arts-adviseur ook aanhaalt, is er geen enkele indicatie in het dossier dat verzoekster niet voor zichzelf kan instaan en inkomen uit arbeid kan verwerven. De Raad stelt vast dat de voorgelegde attesten naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging inderdaad geen gewag maken van arbeidsongeschiktheid, doch enkel dat verzoekster een rugsparende levenswijze moet hanteren en rugsparend werk moet worden verkozen. Daarnaast spreekt verzoekster het motief van de arts-adviseur ook niet tegen dat zij nog familie heeft in Georgië voor financiële hulp. Integendeel verzoekster stelt dat ook haar vader, waarvan de arts-adviseur dacht dat hij zich nog in België bevond, ondertussen ook in Georgië is. Volgens het rapport waarop de arts-adviseur zich steunt (p. 13 en 14), is het gebruikelijk in Georgië dat een netwerk van familie en vrienden vaak een zeer belangrijke rol speelt als het aankomt op financiële medische steun. Waar verzoekster wijst op haar lange afwezigheid, de uitzichtloze socio-economische realiteit en haar zwakke gezondheid zodat ze geen realistische kansen maakt op de Georgische arbeidsmarkt, kan de Raad niet volgen. Zoals aangehaald blijkt dat verzoekster volgens de artsen rugsparend werk kan doen en anders dan verzoekster stelt is het niet van algemene bekendheid dat de socio-economische realiteit in Georgië uitzichtloos is, dermate dat de Raad op die algemene bekendheid zou kunnen voortgaan om aan te nemen dat verzoekster, die nog relatief jong is, geen kans zou maken op de Georgische arbeidsmarkt. De lange afwezigheid uit Georgië doet geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad stelt wel ten overvloede vast dat de behandelende reumatoloog spreekt van een extreem kostelijke behandeling. Ook al wordt nagelaten enige notie te geven van hoeveel die behandeling in Georgië dan zou kosten, kan een erg hoge kost wel relevant kan zijn voor de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het licht van een gemiddeld inkomen in Georgië, maar zoals gezegd wordt dit aangehaald in een attest van na de bestreden beslissing, zodat de Raad dit niet in zijn beoordeling mag betrekking.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat de arts-adviseur de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, maar dat ten onrechte heeft nagelaten. Ze acht dit een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster verwijst naar haar aanvraag van 11 januari 2016 waarin ze had aangeboden om in te gaan op een dergelijke uitnodiging van de arts-adviseur. Nu het advies van de arts-adviseur en de medische attesten tot tegenstrijdige conclusies komen, had de arts-adviseur een medisch onderzoek moeten doen. Door zich te beperken tot een verwijzing naar het advies, heeft de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze gehandeld, minstens acht verzoekster de motiveringsplicht geschonden nu niet is geantwoord op het voorstel. Verder had de arts-adviseur aan de

behandelende artsen informatie kunnen opvragen in verband met de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland en de medische toestand van verzoekster. Ze verwijst hierbij naar artikel 4 van het KB van 17 mei 2007. Indien contact zou opgenomen geweest zijn dan zou de arts-adviseur ook geweten hebben dat verzoekster behoort tot een medische hoog-risico-groep in het kader van de Covid-epidemie. Verzoekster legt dienaangaande een stuk voor bij het verzoekschrift. Opnieuw verwijst verzoekster naar een attest van reumatoloog J.V. van 19 mei 2020 waarin deze stelt dat het medisch en ethisch onverantwoord is om de lopende medische behandeling plots stop te zetten of aan te passen om niet medisch gegronde redenen. Hieruit blijkt wederom volgens verzoekster een totaal foutieve beoordeling door de arts-adviseur. De beslissing acht zij ook onafdoende gemotiveerd. In dit onderdeel besluit verzoekster tot een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zoals uit paragraaf 1 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt, kan de geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Hieruit kan dus geen verplichting voor de arts-adviseur afgeleid worden aangezien die "kan" overgaan tot een onderzoek of bijkomend advies van deskundigen "indien hij dit nodig acht". Er blijkt ook niet uit de motieven in het advies dat de arts-adviseur zelf op enigerlei wijze heeft aangegeven onvoldoende een beeld te hebben over het in het eerste lid vermelde risico, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of over de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dermate dat het toch van een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid zou getuigen om geen verdere stappen te zetten. Het feit dat verzoekster heeft aangeboden zichzelf te laten onderzoeken of nadere toelichtingen wou verstrekken, maakt niet dat de arts-adviseur hier alsnog toe gehouden zou zijn indien de situatie voor hem duidelijk is. Anders dan verzoekster stelt, blijkt ook niet dat de arts-adviseur tot tegenstrijdige conclusies is gekomen wat betreft de attesten die in het kader van de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging werden voorgelegd. Ten overvloede blijkt de tegenstrijdigheid mogelijks wel met de door verzoekster na het nemen van de bestreden beslissing voorgelegde attesten, doch daar mag de Raad geen rekening mee houden. De Raad kan ook niet volgen dat een schending van de motiveringsplicht zou voorliggen nu de arts-adviseur niet heeft geantwoord op het aanbod zich te laten onderzoeken, aangezien blijkens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 die mogelijkheden louter facultatief zijn.

Waar verzoekster nog wijst op een laattijdig attest inzake het Covid risicoprofiel van verzoekster, waarin louter staat dat nauwe contacten buiten het gezin niet aangewezen zijn, blijkt dit stuk vooreerst ook te dateren van na de bestreden beslissing zodat het buiten beschouwing moet worden gelaten en ziet de Raad er ook de relevantie niet van in aangezien in België eveneens nauwe contacten buiten het gezin moeten vermeden worden voor patiënten met een hoog risicoprofiel. Waar verzoekster verder wederom nog terugkomt op het attest van de behandelende reumatoloog J.V. van 19 mei 2020 waarin deze stelt dat het medisch en ethisch onverantwoord is de behandeling plots stop te zetten of te veranderen, herhaalt de Raad dat hij met het attest geen rekening kan houden maar merkt hij ten overvloede op dat de arts-adviseur evenmin heeft gesteld dat de behandeling zou mogen stopgezet dan wel veranderd worden. Integendeel, hij erkent dat de behandeling moet worden voortgezet, maar is van oordeel dat die behandeling ook beschikbaar en toegankelijk is in Georgië. Waar verzoekster nog stelt dat blijkt dat de arts-adviseur haar situatie "totaal verkeerd heeft beoordeeld", moet de Raad aanstippen dat het hem niet toekomt in de plaats te treden van de medische beoordeling van de arts-adviseur. Zoals gezegd ziet de Raad geen grote discrepanties tussen het standpunt van de arts-adviseur en de door verzoekster in het kader van de aanvraag tot verlenging voorgelegde attesten. Het is de arts-adviseur overigens ook toegestaan om er ook een andere mening dan die van de behandelende artsen in de voorgelegde attesten op na te houden. Hij kan zich er evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de voorgelegde getuigschriften door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan. Dit kan thans evenwel niet vastgesteld worden aangezien de attesten waaruit verzoekster citeert en waaruit ze de tegenstrijdigheden met het standpunt van de arts-adviseur afleidt, niet voorlagen bij de arts-adviseur.

De Raad volgt verzoekster niet dat de motieven van de beslissing, die steunt op de motieven van het medisch advies, niet in verhouding staan tot het belang van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet. Bijkomend blijkt dat de eerste bestreden beslissing, die ter kennis werd gebracht samen met het advies van de arts-adviseur en waarop de beslissing uitdrukkelijk steunt, de redenen heeft weergegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat verzoekster kon beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verzoekster is zoals supra aangegeven soms volledig voorbij gegaan aan de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer. In dit advies zijn duidelijk de redenen weergegeven op grond waarvan de beslissing is genomen en dit advies werd aan verzoekster ter kennis gebracht. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

In het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071 ; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Verzoekster (die medisch zorgbehoevend is) verblijft sinds februari 2006 in België ; haar dochtertje M. is in België geboren op [...] 2006 en heeft haar ganse leven in België doorgebracht. (Stuk 12)

Zoals o.a blijkt uit de ‘Historiek van de adressen’ van de Gemeente Hechtel-Eksel, leefden verzoekster en haar dochtertje M. de voorbije jaren sinds 2006 op verblijfsadressen die steeds gekend waren voor de Gemeenten en voor verweerder. (Stuk 11)

Verzoekster is van mening dat het onredelijk is dat verweerder haar en haar dochtertje een Bevel om het grondgebied te verlaten - (Bijlage 13) binnen 30 dagen laat afleveren. (Stuk 2)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster het Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

In casu werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 13, §3,2°Vw.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan. Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de huidige medische zorgbehoevendheid van verzoekster, noch over het feit dat verzoekster sinds meerdere tot op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is ; noch over het gegeven dat verzoeksters 13 jarig dochtertje in België is geboren en sinds haar kleuterklas naar school gaat ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 7 april 2020 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeksters 9ter aanvraag geweigerd werd ; zonder met één woord te spreken over de actuele medische zorgbehoevendheid van verzoekster en het

gegeven dat verzoeksters dochtertje naar school gaat, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevel dd. 7 april 2020.

Indien verzoekster de kans had gekregen om te worden gehoord door de Politie van Hechtel-Eksel, dan had zij alle nuttige, actuele informatie en details kunnen aanvoeren aangaande haar medische zorgbehoefte. (Stuk 8)

Verzoeksters behandelende arts benadrukt dat verzoekster behoort tot een medische hoog-risicogroep, zeker in de huidige Covid-epidemie. (Stuk 9)

Daarnaast kampt verzoekster met psychische moeilijkheden. Eén en ander wordt bevestigd door haar behandelende psychiater, dokter L. D. (Stuk 10)

In het kader van het hoorrecht had verzoekster tevens kunnen toelichten dat haar 13 jarige dochter in België is geboren en dat zij sinds haar kleuterklas steeds naar België naar school is gegaan en dat het kind geen banden heeft met Georgië. (Stukken 12-17)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoeningen waaraan zij lijdt, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

De kans om te spreken over de ernst van haar medische aandoening, waarvoor verzoekster tot op heden levensnoodzakelijke medische zorgen toegediend krijgt, of over het feit dat haar dochtertje haar ganse leven in België heeft doorgebracht en hier naar school gaat, heeft verzoekster niet gekregen.

In het medisch dossier van verzoekster waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de vele medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoekster bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Op basis van de medische verslagen van o.a. dokters V., P. C., P. J. en R. C. blijkt dat verzoekster lijdt aan de ziekte van Bechterew en dat een medische behandeling in Georgië niet beschikbaar is.

Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de medische zorgbehoefte van verzoekster aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.

Bovendien, het niet horen van verzoekster leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Aangaande het schoollopen van haar dochtertje wilt verzoekster hierover het volgende toelichten :

Haar kleuterschool en lagere school heeft M. doorgebracht in de school "De Zandkorrel" van 6 oktober 2009 tot 30 juni 2018.

Vanaf 1 september 2018 volgt het kind haar Middelbare studies in (...) te H. waar zij de richting Moderne Wetenschappen volgt. (Stukken 13- 17)

Zoals vermeld, werd verzoekster over al deze feiten inhoudelijk helemaal niet gehoord door verweerder.

Verzoekster verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie. C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bij staan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C- 166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle

relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C- 269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C- 383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit. Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekster samen met haar dertienjarige dochter sinds 2006 in België woonachtig zijn waar zij steeds een gekend verblijfsadres hebben gehad. (Stukken 11-17)

Verzoekster ondergaat een levensnoodzakelijke medische behandeling en krijgt wekelijks een inspuiting ; haar dochtertje loopt school in (...).

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekster, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekster en de medische zorgbehoefendheid van verzoekster in België dient te respecteren.

Verzoekster en haar dochtertje hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de stukken in het dossier blijkt tevens dat M. haar ganse leven heeft doorgebracht in België.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Georgië is het voor verzoekster en voor M. ondenkbaar om daar op een normale en menswaardige wijze hun leven verder te kunnen zetten, na een jarenlange afwezigheid uit dat land.

Dit is een ondraaglijke en onmenselijke gedachte voor verzoekster en voor M., die allebei sinds 2006 hun leven in België hebben uitgebouwd. (Stuk 10)

M. is opgegroeid in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

M. loopt school in België sinds 2009 tot op heden en behaalt mooie schoolresultaten. (Stukken 13-17)

Gezien haar lange verblijfsduur in België, is M. een ander schoolsysteem (in Georgië) niet meer gewoon en zal dit ongetwijfeld ervoor zorgen dat zij minstens een schooljaar zal verliezen.

Verzoekster en M. hebben de voorbije jaren verregaande inspanningen geleverd om te integreren in de Belgische samenleving.

Indien verweerder een bevel wenst af te leveren aan verzoekster en aan haar dochtertje, dient om evidente redenen het privé leven van verzoekster en haar dochter en de lange duur van verblijf in België te worden gerespecteerd.

Verweerder had uiteraard (cfr. artikel 8 van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar dochter daadwerkelijk zal worden ondermijnd bij verwijdering naar Georgië.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers en haar kind zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die hierboven werden aangehaald) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Georgië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekster vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt niet dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "de aanvraag die op datum van 20/02/2020 bij onze diensten werd ingediend van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 07/04/2020"

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM. hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Verweerder had (cfr. artikel 8. eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoeksters recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM slaat vast.

Een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Georgië zou impliceren dat de huidige levensnoodzakelijke medische begeleiding van verzoekster plots zou worden onderbroken hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 E.V.R.M.

De bestreden beslissing die NERGENS rekening heeft gehouden met de medische zorgbehoefte van verzoekster en de lopende medische behandeling noch met alle in het dossier aanwezige medische verslagen, houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht ; minstens houdt de bestreden beslissing een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder heeft evenmin rekening gehouden met de actuele Covid-pandemie die maakt dat reizen hoedanook niet mogelijk is waardoor verzoekster de in het Bevel opgelegde termijn van 30 dagen nooit zal kunnen naleven. (Stuk 9)

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 7 april 2020 , waaronder het Bevel om het grondgebied te verlaten , te worden vernietigd."

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze wijst daarbij onder meer op het privéleven van haar dochtertje M. dat in België is geboren in 2006 en sedert 2009 in België schoolloopt, thans in (...) waar ze mooie resultaten haalt. Gezien de lange verblijfsduur in België is M. een ander schoolsysteem niet gewoon. Ze stelt dat zij en haar dochter verregaande inspanningen hebben gedaan om zich in België te integreren. Verzoekster stelt dat indien de gemachtigde een bevel wenst af te leveren aan verzoekster en haar dochter, ook het privéleven van onder meer haar dochter moet worden gerespecteerd. Verzoekster stelt dat in casu het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet in vraag moet worden gesteld. Bijgevolg dient de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM een billijke afweging te maken en rekening te houden met de elementen die zich in het administratief dossier bevinden. Volgens verzoekster had de gemachtigde moeten weten dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te

verlaten een daadwerkelijke ondermijning van het privéleven betekent bij een verwijdering naar Georgië. Verzoekster verwijst hierbij naar de eerder aangehaalde onoverkomelijke hinderpalen. Verzoekster erkent dat een inmenging in het privéleven is toegestaan conform artikel 8 van het EVRM indien dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare orde. Ze stelt in geen enkel opzicht een gevaar te vormen voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid. Volgens verzoekster is aangetoond dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekster en haar dochter en die van de Belgische staat. Verzoekster concludeert dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Verzoekster wijst eveneens op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en onder meer het hoger belang van het kind, ze stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er enkel op dat op grond van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge de wet indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De tweede bestreden beslissing verwijst bijgevolg naar de eerste bestreden beslissing waarbij de verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. Verder stelt verweerder in de nota dat indien verzoekster van oordeel is dat haar een langere termijn diende te worden toegestaan, zij hiervoor een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten had kunnen richten aan het bestuur.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat voor de verlenging van de verblijfsmachtiging aangaande het kind voorwaarden werden gesteld zijnde een attest van regelmatig schoolgaan of het bewijs van het volgen van een stage, een geldig internationaal erkend en door de nationale verheden afgeleverd reisdocument of paspoort en een samenwoonstverslag van de familie. Op 20 februari 2020 maakte de gemeente Hechtel-Eksel stukken over in het kader van de aanvraag voor een verlenging van de A-kaart waaronder paspoorten, het attest van regelmatig schoolgaan en het samenwoonstverslag. Hieruit blijkt onder meer dat verzoeksters dochter in Overpelt is geboren in 2006. Er lag ook een attest van inschrijving als regelmatige leerling van (...) voor.

Uit deze gegevens stelt de Raad vast dat verzoeksters dochter kan aantonen in België geboren te zijn in 2006 en dus op het ogenblik van de bestreden beslissing 13 en een half jaar oud was. Ze toonde ook aan een regelmatige leerling te zijn. De Raad meent dat wat betreft het kind bezwaarlijk kan betwist worden dat de banden die zij heeft met België duidelijk veel sterker zijn dan de banden met Georgië. Daarnaast blijkt in casu ook dat zij gedurende verschillende jaren ook legaal op het Belgisch grondgebied verbleef op basis van de tijdelijke verblijfsmachtiging van haar moeder. Zij heeft een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Dit wordt ook niet betwist door verweerder in de nota.

Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden dat de gemachtigde alvorens de afgifte van het bestreden bevel diende over te gaan tot een billijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM tussen de belangen van verzoeksters kind en die van de Belgische staat. Hij diende daarbij ook rekening te houden met het hoger belang van het kind, zowel op basis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Door het EHRM wordt bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "*the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.* » En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in

order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.* » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

In casu heeft verzoekster onder meer aangestipt dat aangezien haar dochter reeds zeer lang (13 en een half jaar) in België verblijft, zij zich niet meer gemakkelijk aan een Georgisch onderwijssysteem kan aanpassen.

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel de gemachtigde niet is overgegaan tot een belangenafweging wat betreft artikel 8 van het EVRM, noch in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft louter gewezen op het bepaalde in artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet dat hem de mogelijkheid biedt een bevel af te geven indien de betrokkene niet meer aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar de eerste bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel uitdrukkelijk heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster, doch niet met onder meer het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van het kind in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat zich daarin een nota bevindt getiteld “onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”. Wat betreft het “hoger belang van het kind” stelt de gemachtigde: “Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder met wie zij een gezin voren gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd een schoolattest voorgelegd voor het minderjarige kind en deze is nog schoolplichtig. Dus indien het BGV wordt betekend wanneer de kinderen nog schoollopen, hebben betrokkenen, indien gewenst, de mogelijkheid om verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen”.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde voor de afgifte van het bestreden bevel wel rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. De vraag stelt zich of, blijkens de bovenstaande rechtspraak van het EHRM, alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving. De vraag stelt zich volgens de aangehaalde rechtspraak of de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van verzoeksters dochter, of de praktische haalbaarheid en proportionaliteit is nagegaan bij de genomen maatregel en of het kind een leeftijd heeft waarop ze zich nog kan aanpassen aan een andere omgeving.

De Raad moet in casu vaststellen dat in de belangenafweging door de gemachtigde geen rekening is gehouden met de leeftijd van verzoeksters dochter, reeds 13 en een half jaar op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel, noch met het feit dat zij in België is geboren. Dit zijn relevante omstandigheden die in de belangenafweging niet werden betrokken. De gemachtigde heeft zich beperkt tot de stelling dat het in haar belang is met haar ouder verenigd te blijven en dat wat betreft het onderwijs eventueel een verlenging voor de termijn van het bevel kan aangevraagd worden. Uiteraard acht de Raad het standpunt redelijk dat het in het belang is van het kind dat zij verenigd blijft met haar moeder aangezien er bijzonder weinig spoor is van de vader van het kind in het administratief dossier en de moeder in casu duidelijk de voornaamste, zo niet de enige, zorgverstrekker is voor haar dochter. Echter het louter verwijzen naar de mogelijkheid dat de termijn voor de vrijwillige uitvoering van het

bevel eventueel kan verlengd worden, zoals de gemachtigde heeft aangehaald in de nota in het administratief dossier en zoals verweerder aanstipt in de nota, kan in casu bezwaarlijk volstaan als een voldoende belangenafweging voor het opleggen van het bevel zelf. Blijkens de aangehaalde rechtspraak dient bij het nemen van een maatregel die een duidelijke weerslag heeft op het kind, zoals in casu, nagegaan te worden wat de praktische haalbaarheid en proportionaliteit is bij de genomen maatregel en of het kind een leeftijd heeft waarop ze zich nog kan aanpassen aan een andere omgeving. Het komt de Raad niet toe die afweging in de plaats van de gemachtigde te maken.

Nu geen zorgvuldige belangenafweging blijkt in het licht van de door de gemachtigde gekende relevante gegevens wat betreft het privéleven van het kind en het hoger belang van het kind, heeft de gemachtigde artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het tweede middel geen aanleiding kunnen geven tot en verdergaande vernietiging, moeten die niet worden besproken.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot "*weigering verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf*" worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 april 2020, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

